

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/255/2018
Identifikačné číslo spisu:	8108231756
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8108231756.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu SIBERIA s.r.o., so sídlom v Prešove, Tkáčska 6507/2, zastúpeného JUDr. Zuzanou Burdovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Volgogradská 13, proti žalovanej Slovenskej republike - Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, P. O. BOX 57, o určenie povinnosti nahradiť škodu, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 196/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. mája 2018, sp. zn. 5 Co 142/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. mája 2018, sp. zn. 5 Co 142/2017 ako vecne správny potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo 6. februára 2015, č. k. 15 C 196/2008 - 433, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“.

2. Proti vyššie označenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

2.1. Porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces malo spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorý v odvolaní namietal, že v danom prípade došlo k vzniku škody nielen nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty pre povolenie vkladu, ale aj nezákonnými rozhodnutiami Katastrálneho úradu, Správy katastra Prešov (rozhodnutie z 13. augusta 2004 číslo: V-2902/2004-G o prerušení konania, rozhodnutie zo 6. októbra 2004 číslo: V-2902/2004-G o zastavení konania, ktoré bolo zrušené rozhodnutím Katastrálneho úradu Prešov z 21. januára 2005, číslo: V-

13/2004, rozhodnutie z 2. mája 2005, číslo: V-2902/2004 - G o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva, ktoré bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 6. decembra 2005, sp. zn. 3Sp/25/2005).

2.2. V súvislosti s dovolacím dôvodom spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. c) CSP) dovolateľ namietal, že sudy nižšej inštancie nesprávne posudzovali príčinnú súvislosť medzi vyhlásením konkurzu (ako príčiny) a neuspokojením pohľadávky žalobcu v predmetnom konkurznom konaní (ujmy), pričom mali posudzovať príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom správneho orgánu (ako príčinou) a vyhláseným konkurzom (na základe ktorého došlo k ujme). Preto i záver odvolacieho súdu o neexistencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami žalovanej a vzniknutou škodou na strane žalobcu v prejednávanej veci nemá oporu v platnej právnej úprave. Bez protiprávneho konania žalovanej by k žiadnej škode na strane žalobcu nebolo došlo.

2.3. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu a prizná žalobcovi celú náhradu trov konania alebo aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že zo strany žalobcu namietané pochybenia orgánov štátu nie sú v príčinnej súvislosti so vznikom škody, ktorej náhrady sa žalobca domáha. Namietaným pochybením správy katastra žalobcovi ešte žiadna škoda nevznikla. Z hľadiska vzniku škody bolo rozhodujúce vyhlásenie konkurzu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 CSP] po preskúmaní procesných podmienok prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a je potrebné ho odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné:

5. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Jeho mimoriadnej povahy zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, ktorá vymedzuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia a ktorú je potrebné vzhľadom na narušenie princípu právnej istoty strán, o ktorých veci sa už právoplatne rozhodlo, vykladať reštriktívne (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 59/2017, sp. zn. 5 Cdo 145/2016, sp. zn. 8 Cdo 107/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 144/2017, sp. zn. 1 Cdo 137/2016 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý

proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f) CSP je relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý má možnosť jej aktívnej účasti na konaní (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012).

10. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, z hľadiska dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. V tomto zmysle musí pre prípustnosť dovolania konanie ako celok vykazovať znaky nespravodlivosti. Jedna izolovaná vada na úspešné uplatnenie dovolania nestačí.

11. V súvislosti s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť dovolací súd poukazuje na aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku naďalej aktuálne stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016 predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

12. V kontexte citovaného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel dovolací súd po preskúmaní veci k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 393 ods. 2 CSP, a teda dôvod pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016 daný nie je. Podľa odvolacieho súdu medzi nesprávnym úradným postupom žalovanej v súvislosti s nedodržaním lehoty podľa § 32 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), jej v bode 2.1. označenými rozhodnutiami a vzniknutou škodou nebola priama príčinná súvislosť, a teda zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci založená nebola. Uvedený záver objektívne uspokojivým spôsobom vysvetlil tak, že k zmenšeniu majetku právneho predchodcu žalobcu došlo až po tom, čo si na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Cbi/128/2005 uplatnil pohľadávku prvej triedy v konkurznom konaní na majetok predávajúceho - spoločnosti OZKN, a. s. (konkurz vyhlásený uznesením Krajského súdu v Košiciach z 30. júna 2005, sp. zn. 6K 67/03) a nebol uspokojený ani čiastočne. Otázka, či nesprávny úradný postup žalovanej a v nadväznosti naň vydané nezákonné rozhodnutia boli len jednými článkami reťazca príčin, avšak nie rozhodujúcimi, alebo tieto skutočnosti boli tými v reťazci príčin, ktoré viedli neodvratne k spôsobeniu škody, bola podľa dovolacieho súdu odvolacím súdom zodpovedaná.

13. Dovolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné zdôrazniť, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo v danom prípade preukázané nebolo, preto prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou

rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza. Najvyšší súd preto dovolanie v tejto časti pre jeho procesnú neprípustnosť odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

14. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania povinného, pokiaľ ide o druhý uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 CSP).

15. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená jednak podmienka vymedzenia tohto odvolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 CSP, a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 CSP.

16. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

17. Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

18. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

19. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľ uviedol, že záver o neexistencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami žalovanej a vzniknutou škodou na strane žalobcu v prejednávanej veci nemá oporu v platnej právnej úprave. Podľa dovolateľa najvyšší súd odlišne pristupuje k právnemu posúdeniu príčinnej súvislosti, ktorá spočíva v otázke, medzi ktorými skutočnosťami je potrebné príčinnú súvislosť zisťovať. Podľa dovolateľa mali sudy nižšej inštancie v rámci správneho právneho posúdenia zisťovať príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami žalovaného ako príčinou a vyhláseným konkurzom, na základe ktorého došlo ku škode. Podľa dovolateľa sudy nižšej inštancie pochybili, keď posudzovali príčinnú súvislosť medzi vyhlásením konkurzu ako príčinou a neuspokojením pohľadávky žalobcu v predmetnom konkurznom konaní ako ujmu. Podľa dovolateľa totiž vyhlásením konkurzu nevznikla na majetku právneho predchodcu žalobcu žiadna škoda, pretože tá vznikla už predtým. Vyhlásením konkurzu len vznikla prekážka pokračovania v katastrálnom konaní, ktoré ale malo byť už predtým ukončené, ak by žalovaný konal podľa zákona a v zmysle správneho úradného postupu.

20. Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. c) dané nie sú.

20.1. Rozhodnutia, na ktoré v dovolaní v súvislosti s uvedeným dovolacím dôvodom dovolateľ poukázal totiž nespádajú pod pojem ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu. V uvedenej súvislosti

poukazuje dovolací súd na vysvetlenie obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp. zn. 6 Cdo 129/2017).

20.2. Ak teda dovolateľ v dovolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 25. januára 2006, sp. zn. 25 Cdo 818/2005 ako na rozhodnutie spadajúce pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorým chcel podporiť dovolací dôvod spočívajúci v tom, že dovolací súd odlišne pristupuje k právnomu posúdeniu príčinnej súvislosti, ktorá spočíva v otázke, medzi ktorými skutočnosťami je potrebné príčinnú súvislosť zisťovať [v kontexte skúmania kumulatívneho splnenia troch podmienok zakladajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.], uvedenú argumentáciu dovolateľa nemožno považovať za súladnú s § 421 ods. 1 písm. c) CSP. V prípade dovolateľom označeného rozhodnutia najvyššieho súdu v trestnej veci z 28. novembra 1974, sp. zn. 125/1974, R 37/75, uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu nie je rozhodnutím, v ktorom by najvyšší súd vyslovil právny záver v súvislosti s riešením vyššie uvedenej právnej otázky, preto predpoklad prípustnosti dovolania spočívajúci v rozdielnom rozhodovacom prístupe dovolacieho súdu pri jej riešení nemôže byť rovnako daný. Pokiaľ ide o dovolateľom označené uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010, uvedené rozhodnutie zrušil Ústavný súd SR nálezom z 12. februára 2013, č. k. III. ÚS 307/2012 - 63 z dôvodu nedôsledného postupu najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti mimoriadneho dovolania v danej veci. Právne závery predmetného zrušeného rozhodnutia najvyššieho súdu preto prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) takisto založiť nemôžu. Dovolací súd na základe uvedeného musí konštatovať, že rozhodnutia, ktoré dovolateľ označil na podporu svojich tvrdení o rozdielnych prístupoch Najvyššieho súdu SR pri riešení vyššie uvedenej právnej otázky v kontexte prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP neobstoja.

20.3. Dovolací súd naopak konštatuje ustálený rozhodovací prístup najvyššieho súdu v súvislosti s právnym posúdením príčinnej súvislosti, ktorá spočíva v otázke, medzi ktorými skutočnosťami je potrebné príčinnú súvislosť zisťovať [v kontexte skúmania kumulatívneho splnenia troch podmienok zakladajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.]: „Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 3 Cdo 32/2007, R 28/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2008, sp. zn. 5 Cdo 219/2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. októbra 2010, sp. zn. 5 Cdo 301/2009).

21. Ak sudy nižšej inštancie v prejednávanej veci v kontexte ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu konštatovali, že podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami žalovanej alebo jej nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. neboli kumulatívne splnené z dôvodu „iba“ sprostredkovaného vplyvu žalovanej na vznik škody na strane žalobcu [absencia priamej príčinnej súvislosti], prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza. Najvyšší súd preto dovolanie aj v tejto časti pre jeho procesnú neprípustnosť odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

22. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.